

BUTLLETI INTERIOR

DEL PARTIT OBRER D'UNIFICACIO MARXISTA

Nº 8

Destinat exclusivament als militants del Partit

AGOST del 1945

La II Conferència del P. O. U. M. a França

Comentari

EL PERIODE de discussió entorn de la celebració de la II Conferència del Partit, continua amb interès cada vegada més apassionant. La carta del camarada K. i la resposta del Comitè de França l'han aïllat encara més.

Per altra part, les informacions que es donen en les assemblees que tenen lloc a França sobre les activitats del Partit a Catalunya i les proposicions del C. de F. per tal d'unificar la direcció del Partit i per una sincronització política total entre França i Catalunya, troben una acollida favorable entre els medis militants.

Amb la normalització de la correspondència amb Amèrica, s'hauria d'intensificar l'intercanvi de projectes i idees per tal que el nostre grup de Mèxic prengui una part activa en totes les qüestions que interessen a la vida del Partit. Les diferents posicions que aquí es discuteixen demostren que el Partit viu un moment greu per al seu propi avenir. És doncs indispensable que tots portem la discussió amb la màxima claredat i lleialtat per tal d'arribar a demostrar que dintre el nostre Partit totes les opinions i són respectades i que, democràticament, tots acceptarem els acords que per majoria s'adoptin.

Els que, pressats per ambicions inconfessables, són responsables d'una escissió, no tenen cabuda dintre un Partit com el nostre en el qual la democràcia interna no és pas un mot sense sentit. Els que tenen una mentalitat antidemocràtica, staliniana o trotskista (la dura caren de la medalla bolxevic) s'han apartat voluntàriament dels nostres rengles perquè saben que llur dictadura en la direcció del Partit no seria tolerada per cap autèntic militant del P. O. U. M.

Que ningú es deixi impressionar per la campanya difamatori que, per la manera d'ésser portada a cap, marca l'origen de l'escala.

El Partit és un i indivisible. Té els seus Comitès dirigents elegits democràticament i cap autonominació i usurpació del nom del Partit (estil posat ja en pràctica amb poc èxit pels de la U. N. E.) poden preocupar-nos.

Cada militant conscient és responsable del Partit, i el Partit responsable de l'actuació de tots els seus militants.

NOTA:

D'acord amb la petició del C. E., la II Conferència del Partit a França queda ajornada per tal de donar temps als companys de Catalunya de discutir les proposicions del C. de F.

Amb tot, el període de discussió resta obert en el si del Partit. Per tant, tots els companys poden continuar enviant tots els treballs que, sobre qüestions tant polítiques com d'ordre orgànic, tinguin interès en que siguin publicats en aquest Butlletí.

Lletres dels companys de la presó de K...

Estimats camarades: Voldria, abans de prendre el to col·lectiu que ha de tenir aquesta lletra, saludar-vos, en nom meu i en nom de tots els companys d'aquí. En nom meu, recordant les jornades que passarem plegats, ara fa un any, amb motiu de la I Conferència. I en nom de tots els companys que ens troben aquí, molts dels quals hi porten ja als anys, voldria dir-vos també com esperem un feliç resultat d'aquesta segona Conferència de la qual depèn l'esdevenidor del partit i que ha de precisar i reafirmar les orientacions que daten del novembre de l'any passat.

Voldríem que tinguéssiu ben presents, al començar les vostres discussions, el fet de la desorientació que deuen subsanar, i que es nota, sobretot, quan s'ha viatjat una mica penjam-penjam entre l'exili i Catalunya, i que, per tant, al precisar les conclusions, clarifiquem el nostre panorama intern i fixem la perspectiva que el partit a França pensa que hem de seguir. Les vostres decisions tenen una importància excepcional. Fa gairebé un any que gaudim de plena llibertat política. Vivim, en virtut d'aquest simple fet, un ritme de vida política diferent del nostre. Els mateixos problemes tenen dimensions diferents. Vosaltres sentiu ja el que nosaltres només pressentim com « per endavant » i, per tant, amb més profunditat que nosaltres. Viviu i resoleu ja ara els problemes que aquí no es plantejaran fins que hagi saltat definitivament el tap d'ampolla de la dictadura franquista. Això explica, al nostre entendre, les dificultats d'entesa que, en alguns moments, poden haver sorgit entre l'exili i l'interior. Per a nosaltres, aquí, el problema estriba sovint en evitar dificultats. Però, precisament la veritable activitat política consisteix en plantejar-se dificultats, quan existeixen realment, i en resoldre-les. I açí es merma, precisament, l'activitat dialèctica dels partits revolucionaris: en el ritme amb el qual per damunt de les circumstàncies, no temen enfrontar-se amb els problemes i enfocar-los cap a una solució. Una política comoda i fàcil, fora ara polaritzar tota la nostra acció entorn d'aquesta simple « dimensió »: l'antifranquisme, deixant per a demà els greus problemes orgànics i polítics que tenim plantejats. Però això risca de fer-nos perdre i de què demà, quan ens decidim a plantejar-nos les qüestions existents, ja no hi siguem a temps. És per això que creiem que és un símptoma de salut política l'envergadura que donen a aquesta segona conferència i que serà necessària perquè el partit aquí, — els de fora i els de dintre — marxin al compàs més intens possible. Els esdeveniments que s'apropen han de trobar-nos en una perfecta cohesió interior i amb un pla concret i decidit dels nostres objectius. Per al grup que ens trobem aquí — i no sabem si la nostra apreciació coincideix amb la del C. E. actual, però si sabem que expressa la de la immensa majoria del Partit a Catalunya — la cosa resulta clara. Pensem que cal marxar, el més decididament possible pels camins esbossats per la primera Conferència i dels quals el M. S. de C. n'ha exposat ja una bona part. Considerem just l'esquema tradicional de la revolució hispànica: Un estat centralista parasitari que cal destruir per a bastir-hi les noves bases de consciència federal i socialista. Les realitats orgàniques i polítiques del moment imposen que el proletariat català, del qual nosaltres som l'expressió conscient, es llanci a aquesta empresa a través d'una força política pròpia, profundament catalana a través de la qual movilítzati tot el poble de Catalunya en la tasca d'intervenció peninsular. El partit socialista català pel qual preguem deu ésser profundament intervencionista en el terreny peninsular. Deu tenir una concepció neta del que és Espanya, dels seus problemes revolucionaris, un dels quals utilitza immediatament per a radicalitzar i classificar les posicions de les altes posicions obreres, de mas a la totalitat del problema. Renunciem a l'expansió orgànica peninsular, — és a dir, renunciem a un fràctil que obedeix a causes ben objectives, — però és per a plantejar-nos d'una altra manera, amb idéntica ambició, la missió revolucionària peninsular dels treballadors de Catalunya. Aspirarem a crear un partit que tingui el poder a Catalunya.

lunya i a través del qual el nostre poble plasma institucionalment, en una nova ordenació ibèrica, la seva concepció federal que, per altra banda, triomfa avui arreu del món.

La llibertat de Catalunya, la de tots els pobles hispànics, només la pot portar el moviment obrer i pagès peninsular. Estan irremissiblement lligats els problemes de la revolució social i de la revolució política. El nostre partit — el partit que naixerà del nostre esforç — hauria doncs de plantejar-se la forma d'enllaç amb les organitzacions obreres del rest de la península, d'acord amb les posicions actuals d'aquesta. No hi ha cap dubte que el nostre triomf, la nostra influència preponderant a Catalunya, el dia que ho sigui, modificarà molt més eficaçment que qualsevol propaganda de captació divisionista i « expansionista » les concepcions d'aquestes altres organitzacions creant nous problemes i noves relacions de força en el seu interior. En aquell moment decidirem de nou les formes de contacte. Avui per avui, pensem que només poden ésser les del pacte obrer per a assolir objectius determinats, però amb independència orgànica del moviment català.

En quant al problema internacional compremem que ens manquen moltes dades per a jutjar-lo. L'enllaç amb organitzacions socialistes que a Europa malden per a edificar una nova forma d'existència social, ens apareix avui ja indispensable. És en funció d'aquest enllaç, que enfocariem el problema de la unitat marxista, el dia que es planteja.

Però tot això és excessiu i depassa les ambicions de la nostra lletra que voldria només encoratjar-vos i precisar, a grans trets, el nostre punt de vista a la qüestió de la vida del Partit.

En quant a la protesta del C. de F. referent al trencament de la fusió, hem de dir que, per a jutjar-la, ho fem amb excessivament poques fonts d'informació recent; el butlletí n'ó únicament, i que per a recolzar-la ens basariem només amb la seva relació envers aquest objectiu essencial que hem definit primerament. No era possible impulsar i desenvolupar, ho i conservant, fins al moment de la fusió el nom de P. O. U. M. i el M. S. de C. ? Els problemes interns de fracció es resolien amb la simple expulsio. En quant a les diferències de mentalitat, de concepció revolucionària que existien i han perdurat en el P., entre el B. O. C. i l'E. C. podien resoldre's a través d'una línia majoritària segura i inflexible, que no permetés més el destenir d'aquesta fracció en nosaltres i que no destorbés el nostre caminar. Diem això, sobretot, per les dificultats que avui interveuen quan es tracta d'explicar al Partit el que s'ha acordat a França. Dificultats materials i aquesta diferència de ritme polític-psicològic la causa del qual us dèiem abans. Però, com us dèiem també, un partit deu ésser més fort que les dificultats. L'objectiu, per nosaltres, és clar. Si per arribar-hi millor és necessari passar per aquest trencament simbòlic (el trencament polític real ja està fet al precisar les noves posicions) això ho hem de veure més clar vosaltres que nosaltres. Fem confiança al C. de França i a la Conferència, conxeadors també de circumstàncies polítiques que nosaltres ignorem, per què resolguin aquesta qüestió.

El problema de la unitat antifeixista i de l'acció de resistència a Catalunya el veiem, en el terreny teòric, en formalidència a les concepcions del Partit a la I Conferència i a les apreciacions del M. S. C. Blocs polítics, recolzant les institucions fonamentals. Enteses d'aquesta sobre la base de la constitució del 31 i d'una revisió federal de la mateixa. Poiser és difícil que aconseguim reeixir amb la nostra consigna. Si, per la força dels fets, s'imposa la concepció d'A. D., la nostra tasca estriba en transformar de fet, ja que no de nom l'A. D., en un veritable bloc català amb tot l'impuls social i polític revolucionari i federalista que aquest deu tenir, i que adhue té ara Catalunya, on estem dins l'A. D. — únic pacte que existeix — i on hem de treballar per a donar aquest sentit a l'Aliança, obligant-la a definir-se entorn dels problemes que succeïssim es van plantejant, en lloc de mantenir-la en un quietisme absurd. Govern de Catalunya i ara ja, Consell de Resistència que dirigeixi l'acció del nostre poble i mantingui les reivindicacions mínimes que l'antifeixisme vol aconseguir. L'envergadura de la resistència depèn evidentment de la forma en la qual tindrà lloc — per voluntat de les puixances democràtiques — la caiguda definitiva de Franco. Sembla que, fins ara, aquestes van ésser partidàries de la « maniere-douce » i de la pressió diplomàtica. Però això només produeix retirades « elàstiques » del franquisme, cap a segones línies estratègiques, com ara ara el nou govern, el « Fuero » les eleccions municipals i orgàniques, etc. etc. Caldrà adreçar les forces reaccionàries, amb forta pressió interna que vagi accelerant a mesura, desallotjant-les de les posicions successives que anirà prenent, i preparant, al mateix temps, la transmissió del poder. Adhue suposant la sortida que més probablement recolzin, finalment, les puixances democràtiques — segons el resultat de les eleccions angleses, que desconeixem quan escrivim això — és a dir, govern neutral i eleccions lliures l'acció de la Resistència es fa més necessària que mai per a garantir la llibertat d'aquesta consulta. En fi, només compremem la passivitat dels homes, institucions i diners exiliats, de cara a aquesta qüestió per la covardia i l'ineptitud que tenen els darrers i representen les primeres, tement, precisament,

aquesta acció de Resistència. Rao de més, aquesta, per a què el nostre partit en sigui el campio, i que la desenvolupi al màxim a través del Gloriós Front de la Llibertat primera bandera de lluita alçada a la nostra terra. Resumint, doncs, el nostre punt de vista, us diem que propugnem per a :

1. — Orientar els nostres esforços per a la constitució del gran partit socialista obrer català que resolgui els problemes socials-polítics de Catalunya d'acord amb els principis marxistes de la indissolubilitat dels problemes revolucionaris peninsulars. Treballar i desenvolupar el més possible, la nostra acció, en aquest sentit, dins del M. S. de C.

2. — Fer confiança a la Conferència i al C. de F., per a resoldre sobre la proposta d'aquest darrer del trencament de la fusió, en el sentit de que l'esforç suplementari que pot reclamar-nos, serà benvingut si és un pas endavant per a la consecució d'aquest objectiu primer.

3. — Aprovar les mesures preses contra les activitats fraccionals que només poden crear confusió i reclamar que es mantingui inflexiblement la línia majoritària, assegurant el dret de les minories a discutir-les i propugnar-les en els períodes de discussió.

4. — Propugnar la Unitat Antifeixista, amb objectius concrets, sota la forma de Pacte Peninsular i de Blocs Polítics. Orientar l'A. D. de Catalunya en aquest sentit, si no reeixeix la consigna de Bloc Català.

5. — Alçar l'envergadura de la lluita antifranquista al nivell de les institucions governamentals i desenvolupar-la en una acció intensa i decidida de Resistència, a través d'un Consell Català de Resistència que agrupi, amb el Front de la Llibertat, tot el Partit i organitzacions de resistència interior.

Res més, camarades. Aquests són els nostres punts de vista i per a concebre'ls hem hagut de vèncer les naturals dificultats d'informació. Poden contenir errors, però són fills de la bona intenció d'ajudar tots plegats a aquesta feina immensa que ens espera si volem conquerir i consolidar les llibertats socials i polítiques del nostre poble. En nom dels que restem aquí esperant abraçar-vos aviat, en nom també dels companys que en sortiren per a sempre amb el pensament fix en els companys que restarem, us saludem i us encoratgem en la vostra tasca convinguts que els ideals de la llibertat i del socialisme us guiaran en les vostres deliberacions.

Ben vostres

Entorn del projecte de Resolució que el C. de F. proposa a la II Conferència del P. O. U. M.

En el número 6 del Butlletí del Partit veiem el projecte de la resolució que el Comitè de França proposa a la II Conferència del P. O. U. M. per a anar decididament al trencament de la fusió del B. O. C. i l'Esquerra Comunista. El projecte és d'una importància extraordinària que mereix no solament l'atenció, sinó l'estudi conscienciosos per part de tots els militants que, agrupats fins avui sota la bandera del P. O. U. M., tindrem més que l'ocasió, el deure de pronunciar-nos. És possible que, per alguns, se'ls faci difícil prendre una determinació de tanta envergadura. L'amor al Partit, repetides vegades posat de manifest en les lluites sostingudes contra els adversaris; l'esperit de sacrifici incontestable en els moments més difícils de la nostra existència política; l'absència dels camarades que, a Espanya, el règim franquista manté empresonats i, sobretot, el buit que en el si del Partit s'experimenta des del 1936 amb l'absència del seu disseny màxim, provocarà indubtablement un estat d'indecisió entre alguns dels militants. Això que fins a cert punt és comprensible, no justifica en els fons la indecisió. El món marxa, els fets es produeixen continuament, sense que depengui de nosaltres, i si volem continuar en tant que Partit, si volem existir en tant que classe organitzada, tenim el deure imperios de pronunciar-nos.

Trencar la fusió està en l'ànim de tots. És un fet que es demostrà en aquelles eleccions fetes en els camps de concentració i amb la decisió d'expulsió presa pel C. E. a Montauban més tard. Els militants de l'E. C. no han sabut mai disciplinar-se a les normes orgàniques establertes pel Partit. Trencar doncs la fusió, no crec que representi un problema de mal resoldre en la II Conferència del P. O. U. M.

Ara bé, « el trencament de la fusió dona per acabada tota actuació en nom del P. O. U. M. », diu l'acord número 2 que el C. de F. proposa a la Conferència. És lògic i natural que si estem d'acord amb el primer, o sigui el de trencar el pacte de fusió, es dongui per acabada tota actuació en nom del P. O. U. M., ja que aquest nom és el resultat d'un pacte entre dos partits, un dels quals pren la decisió de trencar-lo. I en les mateixes condicions es trobaran els militants de l'Esquerra comunista que, per una llei natural, no podran portar a cap llurs activitats amb un nom que de fet desapareix tant aviat com el B. O. C., antic aliat seu, es desentengui del pacte establert. Aquest és un dels punts en què més difícil se'ns farà identificar-nos malgrat que tots reconeguem el resultat negatiu de la fusió. Més que tot és

una qüestió de sentimentalisme per la qual no podem deixar-nos influenciar.

El bon sentit dels militants — que avui ja no són joves en la política, ans, alligats per l'experiència, han arribat a la majoria d'edat — acabarà per imposar-se per damunt de tots els prejudicis que aquest sentimentalisme pugui portar-nos.

Jo no soc dels que creuen que la constitució del P. O. U. M., fou un error. Però el que sí crec és que seria un error mantenir-lo. El P. O. U. M., com a resultat de la fusió del B. O. C. i l'E. C., naixia en uns moments en què el moviment obrer espanyol presentava unes característiques molt distintes de les que viu actualment. Una escissió dintre del P. S. O. E., es preveia l'any 1935, com a conseqüència de les divergències polítiques, sobradament posades de manifest en el si del més fort partit obrer de la península. La influència que el partit comunista exercia sobre les masses obreres del nostre país, era, en aquella època, insignificant. El proletariat espanyol no coneixia altre moviment obrer que el que dirigien els anarquistes a través de la C. N. T. — F. A. I., i els socialistes des del P. S. O. E. i U. G. T. Aquestes foren les causes per les quals la majoria de bloquistes acceptaren la fusió. Ens allàrem amb l'E. C., com ens hauríem aliat amb tot altre moviment revolucionari independent que hagués acceptat les normes establertes pel marxisme revolucionari. La idea de dotar el proletariat espanyol d'un fort partit revolucionari, amb disciplina pròpia, ens llençà a la palestra convençuts que el nostre esforç donaria a l'avenir resultats positius.

El 19 de juliol del 1936 feia fracassar els nostres plans d'expansió peninsular. Des d'aquella data la història del moviment obrer espanyol pren una altra direcció. La lluita sostinguda durant tres anys contra els militars feixistes, no fortifica el P. O. U. M. malgrat haver donat per la causa antifeixista el millor dels seus quadres i haver-se significat com un leal combatent des del primer moment de la insurrecció feixista. Mancats d'experiència política i en particular desmoralitzats per la manca del nostre dirigent, en qui teníem dipositada tota la nostra confiança, cometérem l'error de deixar que l'E. C. orientés el Partit davant d'uns esdeveniments en què devíem haver mostrat la nostra raó d'existir, en tant que Partit revolucionari independent. Malauradament no fou així. La premsa del P. O. U. M., i en particular, el seu òrgan central « La Batalla », deixà de representar aquell gloriós moviment iniciat amb tantes esperances, per a entregar-se a una polèmica continua i de desprestigi contra els dirigents de la U. R. S. S., oblidant sovint els problemes que tenia plantejats la revolució espanyola.

Poc a poc i sense que ens donéssim compte, ens apartàvem de les masses. La gent no ens comprenia i nosaltres no fèiem res per a sortir d'aquella situació empalagosa. És veritat que no sabíem ni aprofitar l'ocasió que ens brindà el malaurat camarada Nin, per a sortir d'aquell « impasse ». Nosaltres, distanciat del comunisme oficial, precisament per ésser ferma partidaris de la independència del moviment obrer, vàrem trobar-nos orientats per un grup que no arribà mai a independitzar-se. Mantenir avui la fusió seria un error, l'existència del P. O. U. M. com a partit peninsular, representaria la negació de les realitats històriques. De la mateixa manera que vàrem crear-lo en unes circumstàncies més o menys favorables, hem de saber sacrificar-lo quan no hi ha possibilitats polítiques de mantenir-lo. La presència d'un tercer partit obrer a la Península, quan aquest no pot presentar-se amb una personalitat reconeguda, tot i haver donat proves d'heroisme, seria erroni i contraproduent en els moments que anem a viure. Repeteixo que, en tant que partit peninsular, no crec que el P. O. U. M. hagi fracassat, sino que ha estat víctima de les circumstàncies. El P. O. U. M. no ha tingut temps de donar-se a conèixer davant del proletariat espanyol i això és prou perquè avui, vulguem o no vulguem, ens veiem obligats a limitar totes les nostres activitats a Catalunya, sense desentendre'ns, naturalment, dels problemes que planteja la revolució a la resta de la Península. El fet de quedar-nos a Catalunya, no ha de situar-nos com a partit catalanista. Les nostres aspiracions, en tant que socialistes,

van més lluny. És lògic que, desfeta la fusió, adoptem el nostre nom d'origen, és a dir, que dediquem totes les nostres activitats en nom del B. O. C. Ara bé, les activitats del B. O. C. hauran de caracteritzar-se pel seu afany d'unitat socialista i pel seu propi apoi al Front de la Llibertat.

Si considerem el P. O. U. M. superat, no oblidem que també el B. O. C. significa un nom del passat. Un nom predestinat a desaparèixer. Un nom sota el qual podem desenvolupar-nos provisionalment mentre el Moviment Socialista de Catalunya, iniciat darrerament a l'exili, no esdevingui el veritable partit socialista que sàpiga interpretar el desig dels treballadors catalans. El retorn a les nostres posicions d'origen no deu significar llur estabilització permanent dintre l'àrea del B. O. C. Es d'una necessitat imperiosa, a, pel bé d'un gran moviment socialista a Catalunya, saltar les barres que ens encerclen i, en aquest sentit, estic es pronuncià la II Conferència del P. O. U. M., a la qual no pot estar-ne absent cap militant dels que fins avui han acceptat la disciplina del Partit.

J. MORETA,

Marsella, agost del 1945.

Bloc Obrer i Camperol o P. O. U. M. ?

En aquests moments i d'acord amb la darrera reunió celebrada a Toulouse pel Comitè de França Ampliat, es dona començament al període de discussió del projecte de resolució sobre trencament de la fusió entre el B. O. C. i la E. C. de la que nasqué el P. O. U. M.

A l'examinar la situació interna del Partit, veiem que dita fusió no ha existit, de fet, mai. Els vells militants del B. O. C. ens donem compte que la fusió amb l'E. C. ha donat resultats negatius. Que ens portà a dita fusió? Al voler expansionar-se el nostre Partit més enllà d'on tenia força, com era Catalunya, Castella i València, vàrem creure que al néixer el P. O. U. M. els petits nuclis que la B. C. tenia a la resta d'Espanya vindrien a enfortir els fonaments del B. O. C. a Catalunya i Llevant. Resultà tot el contrari, ja que aquells, en lloc de mantenir-se en les seves respectives localitats i fer bon treball, vingueren a Catalunya y vam quedar com abans.

Durant la guerra d'Espanya, l'acció política del nostre Partit, dirigit en gran part per companys de l'E. C., donà, en part, el fruit que tots sabem: la persecució del P. O. U. M. pel Partit comunista espanyol, la campanya de difamació, etc. etc. Però no podem negar que la responsabilitat recau igualment als militants procedents del B. O. C. per no haver sabut col·locar-se en el lloc que els corresponia.

Aquest malestar ha continuat, després de la nostra arribada a França, en els camps de concentració, i persisteix, encara, avui dia, que veim partit en dos el Partit. I han estat sempre les mateixes causes les que han portat aquest descontent dels del Partit: el no acatar els acords de la majoria ni la disciplina interna. I allò que és rocant és que, en una Conferència on es plantegen tots els problemes, els Andrade, Solano i Bonet, (caps viatjers de la fracció), que assisteixen a dita Conferència, no defensen llurs posicions i diuen que acoten allò que acorda la majoria. I després, a fora, actuen de la manera que els dona la gana, fora de la disciplina del Partit. Per tant, no s'arribarà mai a un acord. Ho hem vist i ho estem veient en aquests moments. Cal acabar amb aquesta situació i trencar amb els que segueixen una actuació fraccionària.

Quedar-nos amb les nostres tres inicials: « B. O. C. » i d'aquesta manera serà com el nostre Partit, que tant sacrificis ens costà a tots fer-lo gran, es vegi altra vegada amb l'aureola i al davant de tots els partits proletaris.

Recordem unes paraules del nostre mestre fundador del B. O. C.: « Bloquistes, a cavall »

Vive el B. O. C.

M. GONZÁLEZ

Orléans, 1er de Juliol del 1945

VIDA DEL PARTIT

VISITA I REUNIONS D'UNADELEGACIÓ DEL C. E. AMB EL C. DE F.

D'acord amb la petició del C. de F. de celebrar reunions de conjunt, periòdicament entre la direcció del Partit a Catalunya i la direcció del Partit a França, el C. E. envia, fa uns dies, una Delegació per tal de tractar totes les qüestions que interessin a la vida general del Partit.

El nostre interès al celebrar aquests contactes és per creure'ls imprescindibles per a arribar a la màxima sincronització en la línia

política general del Partit a Catalunya i a França. Les converses no cal dir que giraran entorn dels tres punts essencials en que, d'una manera particular, la vida del Partit es desenvolupa.

Pel que fa a l'adhesió col·lectiva del nostre Partit al M. S. de C., no hi hagué discussió. El C. E. està completament d'acord en aquesta adhesió al Moviment.

En quant a l'activitat dels nostres militants en el F. de la L., s'arriba a un acord en el sentit de considerar aquest Front com un moviment d'opinió en el qual tot militant del Partit pot actuar-hi.

Caixa de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Sobre aquests dos aspectes, la sincronització de posicions es completa entre França i Catalunya.

Es parlà extensament sobre el fet fraccional i escissionista produït ultimament a França per un grup d'ex-companyes al no acceptar els acords presos democràticament pel Partit.

La delegació del C. E. tenia el propòsit de fer d'àrbitr per tal de restablir la disciplina del Partit. En aquest sentit ens feu unes propostions que servissin de pla d'entesa entre els escissionistes i nosaltres. La posició del C. de F. fou que, abans de discutir amb els que han trencat voluntàriament la disciplina del Partit, cal que cessin tota tasca fraccional i es reintegrin dins la disciplina interna.

Després d'una àmplia discussió, el C. de F. presentà unes propostions per a ésser discutides pel Partit a Catalunya; en cas d'ésser aprovades, el Partit retrobarà la seva unitat de pensament i d'acció indispensables per a portar a terme amb èxit l'immens treball de realitzacions que s'ha proposat.

Heus ací les propostions que el C. de F. presenta i que avui les discuteixen ja els companys de Catalunya.

Proposicions del C. de F.

Estudiades les propostions del Comitè de Catalunya i del camarada X, i resumint les converses astringides entre el C. de F. i els dos membres del C. de Catalunya, proposem les següents bases d'acord:

1er. — Tan sols un Congrés del Partit, celebrat en condicions normals, precedit del corresponent període de discussió i amb la intervenció democràtica de tots els sectors, avui escamotats i impossibilitats, podrà prendre l'acord d'una fusió definitiva amb altres o altres nacils, que impliqui la seva desaparició.

2on. — Per a la millor sincronització del treball del Partit, a l'interior i a l'exterior, el C. E. estarà compost per tres membres del C. de Catalunya, pels 3 del C. de F. i el Delegat del C. E. en aquest país. Aquest, C. E. reconeixent que poden haver-hi modalitats d'aplicació diferents entre Catalunya i França, practicarà la política del Partit d'acord amb la situació i amb les necessitats de cada lloc, procurant, a l'ensau, de donar-li progressivament una sincronització total. Així fa que, mentre a França el Partit s'interpreta exteriorment a través del M. S. de C. — tot conservant interiorment la seva estructura orgànica —, a Catalunya pot ésser útil desenvolupar l'acció política en nom del Partit i a través d'òrgans d'expressió pròpia. Es incumbència del C. E. el determinar-ne, a cada lloc i en cada cas, les necessitats tàctiques.

3er. — Considerar un encert la constitució de l'Aliança Nacional de Forces Democràtiques de Catalunya, amb la participació del nostre Partit la qual cosa el prestigi. El partit procurarà que l'A.N.F.D.C. prengui el caràcter de Bloc Català, per tal com en té una concepció de pacte peninsular antifeixista que representi al mateix temps les diferents característiques nacionals i institucionals.

4a. — Constatar un encert la creació del « Moviment Socialista de Catalunya », amb les formes prescrites en l'acta de constitució que tingué lloc el 14 de gener d'aquest any a Tolosa (França).

5a. — L'esforç principal d'organització serà dirigit vers Catalunya, mantenint i vigoritzant, no obstant, els nacils existents a fora, alguns dels quals, com els de Castella i València, donen prova d'una vitalitat admirable.

6a. — Es mantindran les millors relacions de camaraderia possibles amb els militants del P.S.O.E. i de la C.N.T., la qual cosa facilita l'existència de l'A.N. de F.D. de C. »

7a. — Sobre la base del reconeixement de la personalitat de Catalunya i Euzkadi, el nostre Partit ha d'ésser el camp de l'estructuració federal de la Península Ibèrica.

8a. — Les consignes « Socialisme » i « Llibertat » han d'ésser l'eix al voltant del qual ha de girar la propaganda del nostre Partit.

9a. — El Partit a França continuarà prestant suport al « Front de la Llibertat », moviment d'opinió.

10a. — A petició del Comitè de Catalunya, el Comitè de França del Partit ajornarà la celebració de la segona Conferència, a la qual hi presentava la projecte de resolució sobre el trencament de la fusió del B.O.C. i de l'E.L., que donà naixença al P.O.U.M. Aquest projecte, que respon a la necessitat d'establir una completa diferenciació amb els elements indisciplinats interessats en crear el confusionalisme i la disgregació — de conseqüències funestes per al Partit — és evident que deixarà d'ésser oportú tan aviat com veritablement la unitat del Partit sigui restablerta. El C.E. farà, a tal fi, una crida a la disciplina a tots els militants. Els que no s'hi reintegrin seran considerats exclosos.

REUNIO

DEL COMITE DE FRANÇA AMPLIAT

En dia 5 d'agost es celebra una reunió plenària del C. de F. Ampliat. En aquesta reunió el C. de F. feu una àmplia informació sobre la política general seguida. S'informà àmpliament sobre la visita de la delegació del C. E. Es donà compte d'una reunió de deportats del Partit. Després d'un ampli debat sobre totes les qüestions, el Comitè de França Ampliat acordà:

Aprovar la gestió del C. de F. tant pel que fa referència a la política seguida com pel punt de vista mantingut amb les converses amb la delegació del C. E.

La proposició feta al C. E. de Catalunya s'aprovà per unanimitat. S'acordà també:

1. — Que els membres del C. de F. A. fessin assemblees d'informació per tal de donar compte àmpliament de tot el tractat.

2. — No publicar la carta del camarada K. per considerar que tracta d'assumptes molt interns per a fer-la pública. Però es creu necessari que tots els militants la coneixin i, per tant, que sigui llegida i discutida a totes les assemblees d'informació.

3. — Que el Comitè de França respongués l'al·ludida carta d'acord amb el criteri exposat en el C. de F. Ampliat.

4. — Saludar a tots els militants del Partit de Catalunya, França i Mèxic, al mateix temps que s'adverteix a tothom de mantenir l'actitud enèrgica però serena que la majoria del Partit té enfront de l'escissió produïda pel grup fraccional.

REUNIO DELS COMPANYYS DEPORTATS

A iniciativa d'un grup de companya retornats dels camps de deportació, es celebrà una reunió per tal de que el C. de F. els fes un ampli informe de la vida del P. durant l'absència.

Assistiren els companys Capella, Comabella, Pons, Sabadell, Sentis, Buitria, Casanoves, Escapa, Puig i Iglesias. Enviaren llur adhesió als companys Tarafa, Jonamà i Cascarra.

Després de l'informe del C. de F. i de les aclaracions que demanaren gairebé tots els presents, s'obrí un debat sobre les posicions polítiques actuals del Partit.

Per últim, tots els deportats assistents, menys el company Iglesias que no és pronunciat, reconegueren la legalitat democràtica del C. de F. com a únic responsable del P. a França.

Tots els companys deportats tenen una excel·lent moral. Estan disposats a treballar amb l'entusiasme de sempre i ens preguen de saludar des de les pàgines del Butlletí a tots els militants del Partit.

REUNIONS DIVERSES

Toulouse

DUES REUNIONS

Amb assistència d'un delegat del C. de F., tingué lloc a Toulouse una assemblea Departamental del Partit. El delegat del C. de F. feu una extensa i detallada exposició de la situació política general i de les activitats que es porten a cap en tots els ordres. L'assistència fou molt nodrida i en tot moment restà pales l'esperit d'unitat i de treball que regna entre els militants.

El mateix diumenge, dia 19, tingué lloc a Tolosa una altra reunió departamental en l'ordre del dia de la qual destaquem la lectura de la lletra de K i la resposta del C. de F. La coincidència de pensament dels militants tolosencs i del departament de la Alta Garona amb el pensament dels militants d'arreu de França, fou evidenciada una vegada més a través de les nombroses intervencions dels companys que subratllaren el criteri assenyalat pel C. de F. i insistiren, sobretot, perquè sigui accelerada la celebració de l'anunciada Conferència del Partit.

Bordeaux

El dia 22 del passat tingué lloc a aquesta localitat una reunió de militants del Partit en la qual el C. de F. informà àmpliament sobre la situació política general. L'entusiasme per un treball actiu i pràctic dels companys de Bordeaux es manifestà una vegada més en les diferents intervencions que feren en el curs d'aquesta reunió.

Perpignan

El passat dia 19 del corrent tingué lloc a Perpinyà una reunió Departamental del Partit. Entre altres qüestions de remarcable importància, es donà lectura a la lletra de K, adreçada al C. de F. i la resposta d'aquesta. La lectura d'ambdós documents suscità un viu interès i, a través d'ella i de les intervencions dels camarades que prengueren la paraula, feu posat de manifest l'enfortiment de la consciència col·lectiva del Partit entorn de les posicions que s'han adoptat. Així mateix assaltà l'interès unànim de la base del P. per a accelerar la II Conferència.

París

Els dies 21 i 26 d'aquest mes d'agost ha tingut lloc a París una assemblea per a tractar de les qüestions d'actualitat que té plantejades el Partit. En ambdues sessions assistí la totalitat dels militants, i els acords presos, que transcrivim a continuació, ho foren per unanimitat en el curs d'una cordial i entusiasmada polèmica.

Heus, ací els acords:

1. — Adherir-se enterament a les propostions fetes pel Comitè de França al Comitè de Catalunya.

2. — Fer constar la satisfacció dels militants per la resposta del Comitè de França a la lletra del company K i manifestar-se totalment d'acord amb el seu contingut.

3. — Demanar que la Conferència projectada es celebri com més aviat millor.